

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸ αὐθεντικὸν καίμενον τοῦ πολυθρυλήτου Ὕμνου πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, τοῦ ἐν Δελφοῖς ἀνακαλυφθέντος, μεταγράφοντες αὐτὸ ἐκ τοῦ Bulletin de Correspondance Hellénique τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Σχολῆς.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ Α'

[Ἀθ]ηναῖος.

- [τὸν κιθαρί]σει κλυτὸν παῖδα μεγάλου [Διό]
[ς ἐρῶς] ἄτε πᾶρ ἀκρονιφῇ τόνδε πᾶγον ἀῖμ-
[θροτα προ] πᾶσι θνατοῖσι προφαίνει [ει']
5 [ς λογία, τρ]ίποδα μαντεῖον ὡς εἰ[λες, εχ-]
[θρὸς δν ἐφρ]ουσυρεῖσι δράκων, ὅτε τε [οῖσι]
[θελεσιν ἔτ]ρηγῃσας αἰδὸλον ἐλικτὰν [φωαν]
συρίγμῳθ' εἰς αἰὼπ[ευτος]
δὲ Γαλαταῖν ἄρης
10 ν ἐπερασ' ἄσπε[ρος]
ΣΑΛΛΙΩ γεενναν
ν θάλλος φίλον
εδαάμοιο λο
ρῶν ἐφορ
15 τεον κυ
εναιικ
ν θῆ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ Β'

ιστον Θεὸν ὅσ

- [Ἐλικῶ]να βαθύδενδρον αἰ' λά[χε]-
[τε, Διὸς] ἐρί[βρ]όμουου θυγάτρεις εὐώλε[νοι,]
μόλε[τε], συνόμαιμον ἵνα Φοισίθον ὠιδαι-
5 σι μέλψῃτε χρυσευκόμαν, ὃς ἀνὰ δικορύν-
ια Παρνασσίδος ταχέως πετέρας ἔδρανα μ[ε]-
τὰ κλυταίῃς Δεελφίσιιν Κασταλίδος
εοῦδρου νάματ' ἐπενίσσεται, Δελφὸν ἀνὰ
[πρ]ωῶνα μαναντεῖον ἐφέπων πᾶγον.
10 [Ἰθι], κλυτὰ μεγαλόπολις Ἀθθίς, εὐχαιε-
[ῖσι] φερόπλοιο ναῖουσα Τριτωνίδος δά[πε]-
[δ]ον ἄθραυστον ἁγίοις δὲ βομαιοῖσιν Ἀ-
[φ]αιστος αἰεῖθε[ι] νέων μῆρα ταούρων ὅμου
ου δε νιν Ἀραφ' ἀτμός ἐς Ὀλυμπον ἀνακίδν[α]-
15 ται' λιγὺ δὲ Λωτοὺς θρέμων αἰδόλοισι [μέ]
λεσιν ὠιδᾶν κρέκει, χρυσέα δ' ἄδύθρου[ς κί]-
θαρις ὕμνοισιν ἀναμέλπεται' ὁ δὲ [θ]-
[ε]ω[ρ]ῶν πρόπας ἐσμός Ἀθθίδα λαχ[ῶν]

Μεταφράσεις τοῦ ὕμνου τούτου εἰς πεζὸν ἐδημοσίευ-
σαν αἱ ἀθηναῖκαί ἐφημερίδες, μίαν τὸ Ἀστὺ ὑπὸ ἐγ-
κρίτου λογίου καὶ ἑτέραν ἡ Ἐφημερίς τῶν Συζητή-
σεων. Μετάφρασιν ἑμμετρον, ἐξόχως ὠραίαν, ἐδημο-
σίευσεν εἰς τὴν Ἐφημερίδα ὁ κ. Κωστής Παλαμᾶς,
μὲ τὴν ἐξῆς σύντομον προσιήγησιν.

«Τὸ μέγα γεγονός τῶν ἡμερῶν τούτων ἀποτελεῖ ὁ
εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνος. Δημοσιεύεται τὸ καίμενον
αὐτοῦ διὰ τὰς μελέτας τῶν Ἑλληνιστῶν, ἐκτελεῖται ἡ
μουσικὴ του, ἀνακινούσα δυσκολόλυτα προβλήματα
μεταξὺ τῶν ἀρχαιολόγων καὶ τῶν μουσικογνωστῶν,
κυκλοφοροῦσι δὲ εἰς τὸν Τύπον καὶ μεταφράσεις του,
κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον δημοσιογραφικαί, πρὸς χάριν
τῶν λογίων καὶ τῶν ἀναγνωστῶν τῶν ἐφημερίδων, ἔχι
ὅλων βέβαια. Διὰ τοῦτο καὶ πρὶν ἀποπειραθῇ τις ποιη-

τικῶς νὰ διατυπώσῃ τὰ νοήματα καὶ τὰ αἰσθήματα, τὰ
ὅποια πρέπει νὰ ἐμπνέῃ εἰς τὸν ἑλληνικὸν Λαὸν ὁ εἰς
τοιαύτην ἐποχὴν καὶ ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις ἀνευρε-
θεὶς ὕμνος, δὲν ἐθεώρησα παράκαιρον, οὔτε περιττόν,
νὰ δοκιμάσω ἐλευθέραν καὶ αὐστηράν ὁμοῦ μεταφοράν
τοῦ ἀρχαίου ποιήματος εἰς τὴν γλῶσσαν, τὸν ρυθμόν,
καὶ τὴν μορφήν τῆς νεωτέρας ἡμῶν ποιήσεως. Μὲ τὴν
ἐλπίδα ὅτι καθιστῶ τοιουτοτρόπως αἰσθητὸν καὶ προσι-
τὸν τὸ κάλλος αὐτοῦ εἰς στοιχεῖον τι πολὺ εὐρύτερον
καὶ βαθύτερον ὅλων ὁμοῦ τῶν ἑλληνιστῶν, τῶν ἀρ-
χαιολόγων, τῶν μουσικογνωστῶν, τῶν λογίων καὶ τῶν
ἀναγνωστῶν τῶν ἐφημερίδων: εἰς τὴν ἑλληνικὴν καρ-
δίαν.»

Ἡ μετάφρασις, ἡ ἢ μεταφραστικὴ δοκιμὴ ὡς τὴν
ονομάζει μετριοφρόνως ὁ ποιητής, ἔχει ὡς ἐξῆς:

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Ἐσένα τὸν κιθαριστὴ τὸν κοσμοζακουσμένο
Θὰ ψάλλω, τοῦ τρανοῦ Διὸς Ἐσένα τὸ βλαστάρι,
Τὰ λόγια Σου τὰ θάνατα θὰ τραγουδήσω, ἐκεῖνα
Ποῦ φανερώνεις, ὦ Θεέ, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ὅλους,
Κοντὰ στὸ χιονοστέφανο τὸ βράχο! Θὰ κηρύξω
Τὸ μαντικὸ τὸν τρίποδα πῶς ὠρμήσες κ' ἐπῆρες,
Τὸν τρίποδα ποῦ ὁ δράκοντας ὁ ἐπίβουλος κρατοῦσε,
Σφυρίζοντας, ἀνήμερος! καὶ πῶς μὲ τὸ δοξάρι
Τοῦ τρύπησες τὸ παρδαλό, τὸ στρηφογυρισμένο
Κορμί! Καὶ πῶς ἐκράτησες παρὰλυτο μπροστά Σου,
Μ' ὅλη του τὴν παλληκαριά, τὸν ἄπιστο Γαλάτη!

Τοῦ βροντεροῦ Διὸς Ἐσεῖς πανώριες θυγατέρες
Ποῦ ὀρίζετε πυκνὸδέντρο τὸν Ἐλικῶνα, ἐλᾶτε,
Καὶ μὲ τραγούδια, μὲ χοροὺς, ὑμνεῖτε, διαλαεῖτε
Τ' ἀδέρφει Σας τὸ θεϊκό, τὸ χρυσομᾶλλη Φοῖβο.
Ἀπάνου ἐκεῖ στοῦ Παρνασσοῦ τοὺς δίκωφους τοὺς θεόρους
Στὰ κρυσταλλένια τὰ νερὰ τῆς Κασταλίας προβάλλει
Ἀνάμεσα στὰ Δελφικὰ τὰ πανηγύρια, Κύρις
Τοῦ φημισμένου αὐτοῦ βουνοῦ, τοῦ μαντικοῦ τοῦ βράχου.

Καὶ χαῖρε, ὦ πολυδοξαστῇ, μεγάλη χώρα, Ἀθῆνα,
Τῆς πολεμόχαρης θεᾶς λάτρισσα, ριζωμένη
Σὲ γῆν ἀπάνου ἀσάλευτῇ γι' αὐτὴ σου τῇ λατρεία!
Καίει τῶν ταύρων τὰ μηρία στοὺς ἱερούς βωμούς Του
Ὁ Ὁφαιστος, καὶ ἀραβικὸ θυμίαμα σκορπιέται
Ψηλὰ ψηλὰ ὡς τὸν Ὀλυμπο μ' αὐτὴ τὴ φωτιά Του.
Χίλια λαλήματα κι ὁ αὐλὸς ὁ λιγερός κυλάει,
Ὕμνους κ' ἡ γλυκερόφωνη χρυσὴ κιθάρα ἀπλώνει
Τῶν Ἀθηναίων ὁ λαός, Θεέ, Σὲ προσκυνάει!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

